

Hoofdstuk 1

UIT HET CONCEPTENARCHIEF VAN *LIEVE DEBBIE*

Lieve Debbie,

In je fantastische column vertel je ons altijd dat het ontbijt de belangrijkste maaltijd van de dag is, en dat geloof ik! Maar hebben mijn man en kinderen ooit zin om aan tafel te gaan zitten en te eten? Geen schijn van kans.

Het is elke ochtend dezelfde chaos. De kinderen zijn op jacht naar zoekgeraakte schoenen of huiswerkopdrachten die 's nachts verdwenen zijn, en mijn man kan zijn sleutels of zijn leesbril niet vinden. Niemand is bereid om vijf minuten de tijd te nemen om te genieten van het uitstekende ontbijt dat me een kwartier heeft gekost om klaar te maken.

Ik heb van alles geprobeerd! Dingen die gemakkelijk en snel te eten zijn of die ze mee kunnen nemen voor onderweg, omkoping (vraag niet hoe en wat!), maar wat ik ook doe, mijn gezin gaat met een lege maag de deur uit!

Hoe krijg ik ze in vredesnaam zo ver dat ze een voedszaam ontbijt tot zich nemen voordat ze zonder zelfs maar een groet de deur uit rennen? Help me, Debbie!

Hungry in Hingham

Lieve Hungry in Hingham,

Het ontbijt is inderdaad de belangrijkste maaltijd van de dag. Het verhoogt je energieniveau en je wordt er alerter door. Als je niet goed ontbijt, kun je je de hele dag futloos voelen. Bij schoolgaande kinderen en pubers kan een voedzaam ontbijt het geheugen en het concentratievermogen helpen verbeteren.

Als je man en kinderen geen zin hebben om te ontbijten, probeer er dan achter te komen welke voedingsmiddelen ze in de verleiding zouden brengen om 's ochtends dat cruciale extra kwartiertje te pakken. Sommigen geven de voorkeur aan een kom ontbijtgranen, anderen hebben misschien liever pannenkoeken, en weer anderen willen een compleet ontbijt met gebakken eieren met spek en geroosterd volkorenbrood. Zoek uit wat jouw gezin het liefste heeft en kom aan die wensen tegemoet.

En als dat niet helpt, zou mijn advies zijn om een hangslot op de voor- en achterdeur van je huis te bevestigen. Doe die deuren 's ochtends vroeg aan de binnenkant op slot en bewaar de sleutel in je zak. Laat iedereen weten dat ze het huis niet uit komen voordat ze fatsoenlijk hebben ontbeten. En als ze moeilijk doen, zal een simpel dreigement om de sleutel in te slikken, tenzij ze aan tafel gaan om te eten, ze vast en zeker een zetje in de goede richting geven.

Ik twijfel er niet aan of je geniet binnenkort elke dag met je gezin van een heerlijk ontbijt!

Debbie

Hoofdstuk 2

DEBBIE

Mijn dochter Lexi heeft me verboden om 's ochtends tegen haar te praten.

Ze heeft me die regel opgelegd toen ze naar de bovenbouw van de middelbare school ging, en nu ze in het examenjaar zit, moet ik me daar nog steeds strikt aan houden. De regel werd ingesteld toen Lexi ontdekte dat ze het niet plezierig vond als ik het 's ochtends vroeg waagde om haar te vragen: 'Hoe gaat-ie?' Ze had op dat tijdstip simpelweg geen zin om te praten. 'In godsnaam, mam, nu even niet.'

Dus halverwege de derde klas verkondigde Lexi officieel dat ik aan het begin van de ochtend niets tegen haar mocht zeggen. Als ik een poging doe tot wat voor vorm van communicatie dan ook, verbaal of non-verbaal, snauwt ze: 'Wat heb ik nou gezegd?' Of, misschien nog wel erger, ze kijkt me kwaad aan met die speciale blik.

Je weet vast wat voor blik ik bedoel. Tenminste, als je tieners hebt.

Dus als Lexi op deze woensdagochtend de keuken binnen komt stappen, zeg ik geen woord. Ik eet gewoon mijn cornflakes, die met extra vezels. (Nu ik in de veertig ben, koop ik als vanzelfsprekend alles waar veel vezels in zitten.) Het is niet moeilijk om te onthouden dat ik niet tegen Lexi moet praten, want ze heeft een gigantische koptelefoon op haar hoofd. Dat ding draagt ze altijd. Het zou me niet verbazen als hij vergroeid is met haar schedel.

Haar haren zitten in een slordige paardenstaart, zo te zien al sinds gisteravond of misschien zelfs al sinds een paar dagen. Blijkbaar is ze er niet meer aan toegekomen ze te fatsoeneren. Ze draagt een

wijde hoody, die eruitziet als iets waarin je zou kunnen slapen. Een indruk die nog wordt versterkt door het feit dat ze hem heeft gecombineerd met een Schots geruite pyjamabroek. Het is geen pyjamadag of zoiets op school. Kinderen dragen dat tegenwoordig gewoon. Ik vind het smakeloos, maar aan de andere kant ben ik ook jaloers. Ik wilde dat ik overdag in een pyjamabroek kon rondlopen.

Van mijn twee kinderen lijkt Lexi het meest op mij. Iets wat ze ongetwijfeld verschrikkelijk gênant vindt. Haar gezicht heeft dezelfde fijne beenderstructuur als het mijne en haar licht golvende haar heeft dezelfde donkere tint als het mijne. Net als ik leert ze gemakkelijk, vandaar dat ze dit jaar vier vakken op universiteitsniveau volgt. En ze heeft ook getallenleer, want vorig jaar heeft ze al Calculus BC gedaan.

Net als ik is ze misschien wel een tikkeltje té slim voor haar bestwil.

Zonder zelfs maar een blik op me te werpen, loopt ze regelrecht op de koelkast af. Maar ze kijkt wel spottend naar de stapel blikjes die ik op het aanrecht heb gezet voor de inzameling van houdbare etenswaren. Alles wat ik doe is zowel gênant als ergerlijk. Maar het onvergeeflijkste wat ik ooit heb misdaan, is haar Alexa noemen. Ter verdediging, hoe kon ik nou weten dat Alexa de spraakassistent van Amazon zou worden?

Lexi werpt een blik over haar schouder en kijkt nog eens als ze mij ziet. Ze popelt om een opmerking te maken, maar daarmee zou ze haar eeuwige zwijggelofte verbreken. De inwendige strijd is overduidelijk.

Ten slotte zwicht ze. Het komt door de lippenstift. Ik draag nooit lippenstift.

‘Waarom heb je je zo opgedirkt, mam?’ wil ze weten.

Ik neem nog een hap van mijn vezelrijke cornflakes en veeg dan mijn mond af met een servet. Ik ben meer het soort moeder dat in T-shirts en yogabroeken rondloopt, dus verbaast het haar me in een jurk en volledig opgemaakt te zien. Ik heb zelfs mijn haar

geföhnd, in plaats van het vochtig in een paardenstaart te dragen.

‘Het fototeam van *Home Gardening* komt vandaag,’ breng ik haar in herinnering. ‘Om foto’s te maken van de tuin.’

Het was een eer om door het tijdschrift gekozen te worden voor dit speciale artikel. Als thuismoeder van twee dochters heb ik weleens het gevoel gehad dat mijn leven... nou ja, nogal leeg was. Ik ben trots op mijn dochters, maar ik wilde trots zijn op iets helemaal van mezelf. Deze fotoshoot was een fijne oppepper voor mijn zelfvertrouwen. Ik werk hard aan mijn tuin.

Er zijn momenten geweest dat ik dacht dat als ik mijn tuin niet had, ik ’s ochtends niet eens mijn bed uit zou kunnen komen.

‘Dat wist ik niet,’ zegt Lexi, hoewel ik het er tientallen keren over heb gehad. Ik wijs haar maar niet op de ironie van het feit dat als ik iets zou zijn vergeten wat zij me pas gisteren had verteld, ze me nu flink op mijn kop zou geven. ‘Nou, succes dan.’

Dat was aardig van haar. En er is nog een wonder gebeurd: mijn zeventienjarige dochter praat ineens ’s ochtends tegen me. Het lijkt een knotsgekke, fantastische droom. Durf ik te hopen dat de moeilijke tienerjaren binnenkort voorbij zijn?

‘Dank je,’ zeg ik voorzichtig, want ik wil niets doen om de vrede te verstoren.

Dan trekt ze haar neus op. ‘Je gaat toch niet echt al die blikken naar school brengen vandaag, hè? Dan lijkt je net een vuilnisvrouw.’

Oké, misschien liggen de moeilijke jaren toch nog niet heel gauw achter ons.

Voordat ik met een passende reactie kan komen op mijn dochters kritiek op het feit dat ik voedsel verzamel voor de minderdraagkrachtigen, wipt mijn andere dochter, Isabel, de keuken binnen. Dat is waarschijnlijk maar beter ook, want wat ik ook had gezegd, het was toch niet goed geweest.

Izzy zit in de vierde van Hingham Prep, twee klassen lager dan haar zus. Terwijl Lexi me in verontrustende mate aan mezelf doet denken, lijkt Izzy veel meer op haar vader. Ze heeft zijn lichtbruine haar,

gulle lach en stevige bouw. En net als hij is ze onbezorgder van aard.

In tegenstelling tot Lexi en mij, is Izzy altijd heel sportief geweest. Ik veronderstel dat het door de endorfine komt dat ze aardiger is dan haar zus. In elk geval is dat mijn primaire gedachte. Als ik mezelf niet zou dwingen om een paar keer in de week naar de sportschool te gaan, zou ik iedereen in de buurt vermoorden.

‘Hoi, mam.’ Izzy pakt een appel van de schaal op het aanrecht. ‘Moet rennen. De bus komt er zo aan.’

‘Is dat je hele ontbijt?’ protesteer ik.

‘Mam, ik moet gaan.’

In het leven en vooral als moeder en helemaal als moeder van tieners, moet je weten wanneer je de strijd aangaat en wanneer niet. ‘Oké, hou van je,’ roep ik. ‘Ik haal je na voetbal op.’

Izzy aarzelt. Haar hoge paardenstaart zwaait lichtjes heen en weer terwijl ze daar staat, schijnbaar bij zichzelf overleggend wat ze zal gaan zeggen. Ze stopt de appel in de zak van haar hoody. ‘Dat hoeft niet,’ zegt ze uiteindelijk, ‘ik kom wel met de bus naar huis.’

‘Maar, wacht.’ Als ik opsta, kantelt mijn kom cornflakes zo ver om dat er melk op de tafel spat. Gelukkig komt er niets op mijn jurk terecht. ‘De schoolbus rijdt na voetbal niet meer. Ik haal je wel.’

Ze geeft geen antwoord.

‘Het is helemaal geen moeite!’ verzeker ik haar, waarbij ik probeer niet te denken aan de tijd dat ik haar bij de dagopvang ging ophalen en ze zo hard op me af kwam rennen dat ze me bijna omvergooide.

Ik weet niet hoelang Lizzy daar naar me zou hebben staan staren met haar handen in haar zakken, als Lexi er niet uit had geflapt. ‘Jezus, vertél het haar gewoon, Iz.’

Ik kijk van de een naar de ander. Ik heb er een hekel aan als ze een geheim delen, hoewel dat beter is dan wanneer ze ruziemaken. ‘Wát moet je me vertellen?’

Izzy zegt nog steeds niets. Lexi zucht overdreven en zegt: ‘Ze is uit het voetbalteam gezet.’

‘Lexi!’ sist Izzy met een rood gezicht.

‘Wát?’

Oké, dit is ronduit belachelijk. Izzy voetbalt al sinds ze op de kleuterschool zat. Ze kon slapend dribbelen met die bal. Hoe is het mogelijk dat ze uit het team is gezet? Ze is een van de beste spelers van haar leeftijd die ze hebben. Godallemachtig, ze is sowieso een van de beste spelers die ze hebben.

‘Ik begrijp het niet,’ zeg ik. ‘Waarom ben je uit het team gezet?’

Izzy weigert me aan te kijken. ‘Mam...’

Dit moet een vergissing zijn. Een andere verklaring is er niet. ‘Ik ga coach Pike bellen.’

‘Mam, néé.’ Haar ogen worden groot van paniek. ‘Ik moet nu gaan. Niet coach Pike bellen.’

‘Izzy...’

‘Bel hem alsjeblieft niet.’ Haar ogen staan vol wanhoop. ‘Beloof me dat je hem niet belt, mam.’

Ik wil niet dat ze de bus mist. Ik kan haar nu niet naar school brengen, want ik moet thuis zijn voor de fotoshoot. Maar ze zal niet toegeven voordat ik haar haar zin geef, dus gooi ik er uiteindelijk uit: ‘Ik beloof het.’

Ik beloof dat ik hem niet zal bellen. Maar ik heb niet beloofd dat ik niet naar zijn kantoor zal gaan om te vragen wat hem bezielde om mijn dochter uit het team te zetten.

Izzy kijkt me nog een laatste keer aan en stormt dan de deur uit. Dat meisje loopt altijd hard. Ze is geweldig in voetbal. Ik weet niet wat er kan zijn gebeurd dat ze uit het team is gezet, maar ik ben vastbesloten dat tot de bodem uit te zoeken.

Ik richt mijn aandacht op mijn oudste dochter, die een blik romige mais heeft opgepakt en met een nors gezicht het etiket staat te lezen, alsof de ingrediënten een persoonlijke belediging voor haar zijn.

‘Weet jij wat er is gebeurd?’ vraag ik haar.

‘O mijn god, mam, néé, dat weet ik niet,’ gromt ze. ‘Wil je dat alsjeblieft niet meer voor de honderdste keer vragen?’

Het was de eerste keer dat ik het vroeg, maar laat maar. ‘Heb je helemaal niets gehoord?’

‘Née.’ Ze kijkt me ziedend aan, maar voegt er dan aan toe: ‘Ze is trouwens beter af nu ze niet meer in dat team zit. Coach Pike is een ontzettende viezerik.’

‘Een viezerik?’

Ze rolt met haar ogen, geërgerd omdat ze de tijd moet nemen om me elke kleinigheid uit te leggen. ‘Mijn vriendin Mira zat in het voetbalteam en zij zei dat hij altijd, zeg maar, “per ongeluk” de kleedkamer binnenkwam als de meisjes zich aan het omkleeden waren. Dan zei hij sorry en ging meteen weer weg, maar... Nou ja, volgens mij was dat niet per ongeluk.’

Wát deed hij? De cornflakes blijven in mijn keel steken, terwijl ik over deze onthulling nadenk.

Izzy heeft nooit zoiets gezegd, maar ik ken Lexi’s vriendin Mira. Zij is geen meisje dat kletspraat verkoopt. Zou het waar kunnen zijn? En zo ja, wil ik Izzy dan wel in het voetbalteam hebben?

‘Jakkas, wil je daarmee ophouden, mam?’ vraagt Lexi geërgerd.

Ik dwing mezelf de hap cornflakes door te slikken. ‘Waarmee ophouden?’

‘Kauwen,’ zegt ze.

‘Kauwen?’ herhaal ik ongelovig.

‘Zoals jij kauwt... Het is superhard. Niemand op de hele wereld kauwt met zoveel lawaai. Geloof me, het is heel raar. Waarschijnlijk kunnen ze het hiernaast horen.’

Niemand heeft ooit eerder kritiek gehad op mijn manier van kauwen. Even ben ik de weg kwijt. ‘Sorry. Ik zal proberen wat zachter te kauwen.’

‘Het is superhard,’ herhaalt ze. ‘Je kauwt de hele tijd en dat is, zeg maar, ontzettend irritant.’

Ik ben tijdelijk afgeleid van mijn gedachten aan coach Pike door de vraag die op dit moment bij me opkomt. Wat is er in vredesnaam gebeurd met mijn relatie met mijn oudste dochter? Ik herinner me

een tijd dat ik 's ochtends vaak pannenkoeken voor Lexi bakte. Ik leefde me helemaal uit. Ik maakte op elke pannenkoek een gezichtje met bosbessen, of als het een bijzondere dag was, met chocoladeschilfers. Als Lexi die smiley-pannenkoeken dan zag (vooral die met chocoladeschilfers), begonnen haar ogen te schitteren. Ze at altijd eerst alle bessen of chocolade op en doordrenkte de pannenkoek dan met ahornsiroop. Na een paar happen keek ze met een kleverig gezicht blij lachend naar me op. *Je bakt de goedste pannenkoeken van de hele wereld, mammie!*

Ik neem nog een hap van mijn cornflakes en vraag me af of we samen iets zouden kunnen ondernemen. Shoppen misschien. Lexi vond het altijd heerlijk om te gaan shoppen, zelfs toen ze nog klein was. En ze houdt nog steeds van kleren. Hoewel het nog best lastig zou kunnen zijn om kleren te vinden die zij leuk vindt.

Misschien kan ik haar meenemen naar een pyjamawinkel. Bestaat er zoiets? Zo niet, dan zouden ze er een moeten beginnen. Een gouden idee.

Buiten wordt er getoeterd, zo luid dat we er allebei van schrikken. Mij lukt het niet meer om mijn dochter aan het lachen te maken, maar die claxon krijgt het voor elkaar. Het is haar vriendje, Zane, die pas achttien is geworden en officieel zijn rijbewijs heeft gehaald. Nu kan ze elke dag met hem meerijden naar school.

Maar hij komt nooit binnen. Hij toetert alleen zo verdomd hard dat iedereen in de wijde omtrek weet dat hij is gearriveerd. Hij maakt misschien nog wel meer lawaai dan ik als ik kauw.

‘Ik moet gaan,’ zegt Lexi vrolijk.

Mijn dochter pakt haar rugzak van de vloer, die zo zwaar is dat ze licht achterover helt als ze hem om heeft. Even lijkt het of ze me gedag wil zeggen, maar dan herinnert ze zich weer dat ze 's ochtends niet met me praat. Dus in plaats daarvan haast ze zich zonder nog een woord te zeggen de deur uit.

Ik heb pas de helft van mijn cornflakes op, maar ik heb toch niet zo'n trek. Ik loop net als Lexi daarnet door de woonkamer naar de

voordeur, want ik weet dat ze niet de moeite heeft genomen die achter zich op slot te doen. Waarom zou ze? Ik doe dat toch altijd zodra ze de deur uit is?

Ik ben er altijd voor mijn gezin. Altijd.

Ik gluur uit het raam naar de aftandse rode Kia die van de oprit af rijdt. Elke keer als ik die auto zie, denk ik bij mezelf dat hij het ding beter meteen naar de schroothoop kan brengen. Ik ben er niet bepaald gelukkig mee dat mijn oudste kind in dat stuk oudroest naar school wordt gereden. Maar ik besef dat ik daar weinig over te zeggen heb.

Mijn mening over de jongen die in die roestbak rijdt, is zelfs nog minder vriendelijk.

Ik vang een glimp op van Zane, terwijl hij voor mijn huis de straat op draait. Hij heeft lang, onverzorgd haar en is zo mager als een lat, hoewel hij de keren dat hij hier in huis is geweest, een kleine vrachtwagenlading aan voedsel heeft verslonden. Als de koelkast ineens halfleeg is, weet ik dat Zane op bezoek is geweest. Zeker als de koelkastdeur op een kier staat en de wc-bril omhoog is gelaten. En dan heb ik het nog niet eens over het sterke vermoeden dat ik heb dat hij vapet. Ik weet niet eens precies wat vaper is, maar ik weet wel dat ik niet wil dat mijn dochter omgaat met een jongen die dat doet. Niet dat ik het wat dat betreft voor het kiezen heb.

Wat me vooral niet aanstaat, is de manier waarop hij naar Lexi kijkt. Iets aan zijn uitdrukking geeft me een onbehaaglijk gevoel. Zo'n uitdrukking heb ik eerder gezien. Die herinnering zal ik nooit kunnen uitwissen.

Lexi en Zane daten nu een maand of vier en van mij had het drieënhalve maand geleden al voorbij mogen zijn.

Maar ik kan haar niet verbieden met hem om te gaan. Ze is zeventien en dat zou niet goed vallen. Als ik zeg dat ze hem niet meer mag zien, zal ze hem des te vaker zien. Nee, het verstandigste is om te wachten tot het vanzelf overgaat. Ze is een slimme meid, dus ze zal wel een keer wakker worden. Uiteindelijk zal Zane verleden tijd zijn.

En zo niet, nou, ik ben van plan om mijn dochter te beschermen. Allebei mijn dochters. Of ze het leuk vinden of niet.

Ik sta op het punt om terug te gaan naar de keuken, maar blijf staan als ik vanuit mijn ooghoek door het raam iets zie bewegen. Het is mijn buurman, Brett Carlson, die de oprit tussen zijn huis en het onze op loopt. Eigenlijk is het meer stampen dan lopen wat hij doet. Hij komt naar onze voordeur toe. Nog even en hij begint erop te bonken.

Dit belooft een interessante dag te worden.